

13.

Φεύγω από το γραφείο σε πλήρη διάλυση και δε βλέπω την ώρα να βρεθώ ξαπλωμένος στην κρεβατοκάμαρά μου με τον Δημητράκο στο χέρι. Πλήν όμως, άλλαι μεν βουλαί ανθρώπων, άλλα δε Θεός κελεύει, όπως συνηθίζει να λέει η Αδριανή.

Η αναφορά στην Αδριανή δεν είναι τυχαία. Γιατί μόλις μπαίνω στο σπίτι, βρίσκω την Κατερίνα και τον Φάνη να κάθονται στο καθιστικό. Το θεωρώ εντικτωδώς κακό σημάδι, γιατί η κόρη μου και ο γαμπρός μου δε μας έρχονται συχνά για επίσκεψη και μάλιστα τέτοια ώρα. Έστω όμως και αν δεν το θεωρούσα κακό σημάδι, το ύφος της κόρης μου και του γαμπρού μου θα έφτανε για να με ανησυχήσει.

«Έγινε τίποτα;» τους ρωτάω.

«Τίποτα σοβαρό» μου απαντάει ο Φάνης με το καθησυχαστικό ύφος του γιατρού, που συνήθως σε αναστατώνει περισσότερο.

«Τι είναι αυτό που δεν είναι σοβαρό, αλλά σας κουβάλησε ώς εδώ, μπορώ να μάθω;»

«Μπαμπά, ηρέμησε, δεν είναι πρόβλημα υγείας» επειμβαίνει η Κατερίνα.

«Δε μου λες, θα πρέπει να σας πάω στην ασφά-

λεια για ανάκριση, για να μάθω τι γίνεται στο σπίτι μου;»

«Η κυρία Αδριανή είδε κάποιουν να πέφτει από το παράθυρο και ταράχτηκε» μου λέει ο Φάνης.

«Απύχημα;»

«Όχι, αυτοκτονία. Βούτηξε στο κενό». Σπεύδει με καθηητηριάσει και προσθέτει. «Είναι εντάξει τώρα. Της έδωσα ένα γηρεμιστικό και χαλάρωσε».

Το θεωρώ δεδομένο ότι θα χαλαρώνει στο κρεβάτι και κατευθύνομαι προς την κρεβατοκάμαρα. Η Κατερίνα με τον Φάνη έρχονται μαζί μου. Η Αδριανή είναι ξαπλωμένη και κοιτάζει το ταβάνι. Μας ακούει που μπαίνουμε και γυρίζει προς την πόρτα.
«Γιατί δε με πήρες τηλέφωνο;» τη ρωτάω, ενώ της πιάνω το χέρι.

«Πήρα την Κατερίνα, για να μη σε αναστατώσω». Η φωνή της ακούγεται τρεις σημάδες κάτω του συνηθισμένου.

«Πώς είσαι τώρα;»

«Καλύτερα. Ο Φάνης μου έδωσε ένα χάπι και γρέμησα κάπως».

«Θα γηρευήσεις κι άλλο» της λέει ο Φάνης.

Η Αδριανή έχει καρφωμένο το βλέμμα της πάνω μου. Ψάχνει έναν τρόπο να μου τα πει, αλλά δεν ξέρει πώς ν' αρχίσει. «Πήδηξε από το παράθυρο» μου λέει τελικά, με την ίδια σβησμένη φωνή. «Μπροστά στα μάτια μου. Την ώρα που ξεσκόνιζα».
«Καλά, άσ' το τώρα. Μου τα λεις αργότερα».
«Άσ' την ωραία μιλήσει» επεμβαίνει πάλι ο Φάνης.
«Την ανακουφίζειν».

«Μαύρισε το μάτι του» μου λέει, και ενωσεί του αυτόχειρα. «Είχε ένα μαγαζί με γυνακεία κάπου στο Παγκράτι. Με την κρίση η δουλειά του έπεσε στο μηδέν. Είχε ένα σωρό ακάλυπτες επιταγές, και στο ταμείο χόρευαν τα ποντίκια. Ζήτησε δάνειο από την τράπεζα, αλλά του το απέρριψαν γιατί είχε ανοιχτεί πολύ και τα δάνεια τα δίνουν πια με το σταγονόμετρο. Η γυναίκα του δουλευει στο Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης, της έκοψαν κι αυτής ένα είκοσι πέντε τα εκατό. Έχουν και μια κόρη που σπουδάζει στο εξωτερικό. Του ήρθαν όλα απανωτά, θόλωσε και βούτηξε από το παράθυρο».

«Που τα 'μαθες όλα αυτά;» τη ρωτάω απορημένος. Ούτε ο πιο ξύπνιος αστυνομικός δε θα καταφερνε να συγκεντρώσει τόσα στοιχεία σε κατάσταση νευρικής κρίσης.

«Μόλις έγινε το κακό, ανέβηρκε η κυρία Λυκομήτρου από τον τρίτο και μου τα σίπε».

Εν τέλει, όλα έχουν μια εξήγηση. Ακόμα και τώρα, που η ζωή μας γίνεται κάθε μέρα και πιο ανεξήγητη. Η κυρία Λυκομήτρου ανέβηρκε, για να παρηγορηθούν από κοινού με την Αδριανή, άρχισαν να κουρδίζουν η μια την άλλη, ώσπου στο τέλος κατέρρευσαν ακμφότερες.

«Ησύχασε τώρα και προσπάθησε να κουμηθείς. Αύριο θα νιώθεις καλύτερα» της λέω.

«Πάντως, θα έχω κατεβασμένη τη γρίλια, γιατί δε θέλω να βλέπω το απέναντι διαμέρισμα» μου λέει και μετά προσθέτει. «Γι' όλο θα δουν τα μάτια μας;» «Τίποτα» της απαντάω έντονα. «Γιατί πρέπει να

δούμε κι άλλα; Έχεις δει πολλούς ώς τώρα να βουτάνε από τα παράθυρα;»

Την αφήνουμε να κοιμηθεί και πάμε παρέα στο καθιστικό.

«Δεν έχει άδικο» μου λέει η Κατερίνα μόλις καθόμαστε. «Έχουμε να δούμε πολλά ακόμα».

«Ελα, ρε Κατερίνα» φωνάζει αγανακτισμένος ο Φάνης. «Ξαφνικά έχεις βουλιάξει σε μια λίμνη μιζέριας και δε θέλεις να βγάλεις έξω το κεφάλι σου. Είναι σαν να το φχαριστιέσαι».

«Γιατί, εσύ ακούς τα πουλάκια να κελαϊδούν γύρω σου;» τον ρωτάει η Κατερίνα.

«Όχι, αλλά εντάξει, να φάμε τις περικοπές, τη μείωση του δέκατου τρίτου μισθού και των συντάξεων, να καταπιούμε το ασφαλιστικό... Όχι όμως να κόψουμε και το σουβλάκι για να τρώμε κόλυβα. Και τα δυο είναι λαϊκά εδέσματα, δε λέω, αλλά το καθένα έχει την ώρα του». Και προσθέτει πιο τρυφερά. «Ελα τώρα, όπως βλέπεις τα βγάζουμε πέρα έστω και δύσκολα».

Ξαφνικά νιώθω εξαντλημένος και δεν αντέχω άλλες συζητήσεις. «Παιδιά, δεν πάμε για ύπνο;» λέω στην κόρη μου και στον γαμπρό μου. «Ως αύριο το πρωί θα έχουμε ηρεμήσει και θα τα βλέπουμε με άλλο μάτι».

Η Κατερίνα με τον Φάνη αποχωρούν. Ρίχνω μια ματιά στην Αδριανή και βλέπω ότι την έχει πάρει ο ύπνος. Επιστρέφω στο καθιστικό και βάζω χαμηλά την τηλεόραση, γιατί είναι η ώρα του δελτίου και περιμένω, μήπως μέσα στα ασφαλιστικά, στις εξετα-

στικές επιτροπές και στα εργασιακά χωρέσουν κάπου και οι δηλώσεις του Γκίκα για τους δύο φόνους.

Ο Γκίκας είναι περιτριγυρισμένος από το γνωστό λεφούσι δημοσιογράφων και προσπαθεί να καλύψει την έλλειψη στοιχείων με διάφορες γενικολογίες του τύπου «ακόμα είμαστε στην αρχή και δεν ξέρουμε τίποτα. Ψάχνουμε». Μέσα σ' αυτό το «ψάχνουμε» χωράει και την εκδοχή της τρομοκρατίας. Πάντως ο Σταθάκος δεν είναι δίπλα του, είτε γιατί θέλει να κρατήσει τις ισορροπίες μεταξύ μας είτε γιατί δε θέλει να δώσει έμφαση στην πιθανότητα της τρομοκρατικής ενέργειας.

Μπορεί να μην το θέλει, αλλά οι δημοσιογράφοι αρπάζονται από το τρομοκρατικό χτύπημα, γιατί εκεί είναι γι' αυτούς το ψαχνό. Αρχίζουν να τον βομβαρδίζουν με ερωτήσεις που δεν είναι σε θέση να απαντήσει.

«Πόσες είναι οι πιθανότητες να έχει έρθει ο εκτελεστής απέξω;» ρωτάει μια ξανθιά με αλογοουρά, μακό με πλούσιο ντεκολτέ και μίνι.

«Ακόμα δεν είναι ξεκάθαρο ότι πρόκειται για τρομοκρατική ενέργεια» της απαντάει ο Γκίκας.

«Ρωτάω, γιατί το φονικό όπλο είναι σπαθί» επιμένει η ξανθιά. «Άλλωστε τα σπαθιά δε χρησιμοποιούνται στην Ελλάδα. Δεν έχουμε πια ούτε λήσταρχους ούτε αγωνιστές» προσθέτει και γελάει μόνη με το αστείο της.

Ο Σωτηρόπουλος της ρίχνει ένα ξινό βλέμμα. Κάθεται στην άκρη και παρακολουθεί τη συζήτηση χωρίς σχόλια. Η αντιπάθειά του για την ξανθιά φω-

νάζει από το γυαλί, γι' αυτό και παρεμβαίνει στη συζήτηση.

«Μα, τώρα, πιστεύετε στα σοβαρά ότι αυτοί οι αποκεφαλισμοί μπορεί να είναι τρομοκρατική ενέργεια; Η τρομοκρατία έχει καταντήσει καραμέλα στο στόμα της αστυνομίας και των πολιτικών. Σε λίγο θα λέμε και τους φόνους με ποντικοφάρμακο τρομοκρατικές ενέργειες».

«Το επαναλαμβάνω για άλλη μια φορά, κύριε Σωτηρόπουλε. Δε λέμε ότι είναι τρομοκρατική ενέργεια. Απλά, δεν μπορούμε να την αποκλείσουμε».

Ο Σωτηρόπουλος ξεκολλάει επιδεικτικά από τη θέση του και βγαίνει από το δωμάτιο. Προφανώς, πήρε την ανάσα του στον τρίτο, μπροστά στο γραφείο μου, και περίμενε την άφιξή μου για να ξεσπάσει.

Όταν γυρίζω στην κρεβατοκάμαρα, ακούω την Αδριανή να αναπνέει κανονικά και ησυχάζω. Τελικά αυτό που λογάριαζα να κάνω, μόλις θα έφτανα στο σπίτι, το κάνω πριν με πάρει ο ύπνος. Πέφτω στο κρεβάτι με τον Δημητράκο στο χέρι και τον ανοίγω στο λήμμα τραπεζίτης.

τραπεζίτης (ο) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ο παρά την αγοράν κ. γεν. εν δημοσίω τινί τόπω υπό στοάν διατηρών τράπεζαν, παρ' ην ήσκει το κύριον αυτού έργον της εμπορίας του χρήματος, ήτοι της ανταλλαγής, του δανεισμού, της αποδοχής παρακαταθήκης κ. γεν. τού επί τω συνήθει τόκω δανεισμού χρημάτων, ο αργυρα-

μοιβός, ο κολλυβιστής, ο σαράφης· Πολυδ. 3,84,9 «τραπεζίτης, αργυρογνώμων, αργυραμοιβός, δοκιμαστής, επικαθήμενος τραπέζη, ΚΔ Ματθ. 25,27 «έδει ουν σε βαλείν το αργύριόν μου τοις τραπεζίταις».

Χρειάζεται να φτάσω στο τέλος του λήμματος, για να βρω τη σύγχρονη εξήγηση: «ο διευθύνων τράπεζαν, τραπεζικόν κατάστημα, πιστωτικόν ίδρυμα». Κοιτάζω την χρονολογία, για να βεβαιωθώ: είναι έκδοση του 1958. Πενήντα χρόνια μετά, προσπαθώ να φανταστώ τον Ζησιμόπουλο ή τον Ρόμπινσον έτσι όπως περιγράφει εκτενώς ο Δημητράκος τον τραπεζίτη, με τραπεζάκι σε στοά, να δανείζει, να τοκίζει και να πουλάει χρυσές λίρες, αλλά μου είναι αδύνατο. Πιο κοντά στην εικόνα θα ταίριαζε ο Ζησιμόπουλος, και αυτό γιατί τον είδα με ρούχα κηπουρού. Ο Ρόμπινσον δε μου κολλάει με τίποτα. Μέσα σε πενήντα χρόνια η σύντομη ερμηνεία του τραπεζίτη έγινε η μεγάλη, η μεγάλη εξαφανίστηκε και ο τόπος βουλιάζει.

Κοιτάζω το λήμμα τοκογλύφος μπας και βρω τίποτα που να μου πηγαίνει καλύτερα.

τοκογλύφος (ο) μτγν. κ. νεώτ. ο γλύφων τους τόκους, ο χαράττων αυτούς επί των σανίδων της τραπέζης του, ο υπολογίζων αυτούς μέχρι του εσχάτου λεπτού, αισχροκερδής τοκιστής, ο δανείζων με τόκον ανώτερον του υπό του νόμου ωρισμένου.

Εντάξει, τοκογλύφοι που δανείζουν «με τόκον ανώτερον του υπό του νόμου ωρισμένου» υπάρχουν

και σήμερα, έστω και αν δεν χαράζουν τους τόκους πάνω στο σανίδι του τραπεζιού τους. Και τι είναι τελικά το γλύψιμο των τόκων μπροστά στο ξέπλυμα χρήματος του τύπου Coordination and Investment Bank;

Κάπου εκεί θα πρέπει να με πήρε ο ύπνος, γιατί το πρωί βρίσκω τον Δημητράκο πεσμένο δίπλα στο κρεβάτι μου.